



REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO
GJYKATA KUSHTETUESE
УСТАВНИ СУД
CONSTITUTIONAL COURT

Priština, 31. avgust 2015. godine
Ref. br.: RK 833/15

REŠENJE O NEPRIHVATLJIVOSTI

u

slučaju br. KI05/15

Podnosilac

Reshat Osmani

**Ocena ustavnosti presude Žalbenog veća Posebne komore Vrhovnog suda
Kosova za pitanja koja se odnose na Kosovsku agenciju za privatizaciju,
AC-I-14-0061, od 5. septembra 2014. godine**

USTAVNI SUD REPUBLIKE KOSOVO

u sastavu:

Arta Rama-Hajrizi, predsednica
Ivan Čukalović, zamenik predsednika
Robert Carolan, sudija
Altay Suroy, sudija
Almiro Rodrigues, sudija
Snezhana Botusharova, sudija i
Bekim Sejdiu, sudija

Podnosilac zahteva

1. Podnosilac zahteva je g. Reshat Osmani, sa prebivalištem u Đeneral Jankoviću, koga zastupa g. Miftar Islami, advokat iz Uroševca.

Osporena odluka

2. Osporena odluka je presuda Žalbenog veća Posebne komore Vrhovnog suda Kosova za pitanja koja se odnose na Kosovsku agenciju za privatizaciju (u daljem tekstu: Žalbeno veće PKVS), AC-I-14-0061, od 5. septembra 2014. godine, kojom je odbijena žalba podnosioca zahteva kao neosnovana i potvrđena presuda Specijalizovanog veća PKVS (u daljem tekstu: Specijalizovano veće PKVS), od 12. februara 2014. godine.
3. Osporena presuda je uručena podnosiocu zahteva 23. septembra 2014. godine.

Predmetna stvar

4. Predmetna stvar zahteva je ocena ustavnosti presude Žalbenog veća PKVS kojom su mu, prema tvrdnjama podnosioca zahteva, povređena prava garantovana članom 31 [Pravo na Pravično i Nepriistrasno Suđenje], članom 46 [Zaštita Imovine] Ustava Republike Kosovo (u daljem tekstu: Ustav), i članom 6 [Pravo na pravično suđenje] Evropske konvencija za ljudska prava (u daljem tekstu: EKLJP).

Pravni osnov

5. Zahtev je zasnovan na članu 113.7 Ustava, članu 47. Zakona o Ustavnom sudu Republike Kosovo br. 03/L-121 (u daljem tekstu: Zakon) i pravilu 56 Poslovnika o radu Ustavnog suda Republike Kosovo (u daljem tekstu: Poslovnik).

Postupak pred Ustavnim sudom

6. Dana 14. januara 2015. godine, podnosilac je podneo zahtev Ustavnom sudu Republike Kosovo (u daljem tekstu: Sud).
7. Dana 9. februara 2015. godine, predsednik Suda je odlukom GJR. KI05/15 imenovao sudiju Ivan Čukalović za sudiju izvestioca. Istog dana, predsednik je odlukom KSH. KI05/15 imenovao Veće za razmatranje, sastavljeno od sudija: Altay Suroy (predsedavajući), Snezhana Botusharova i Arta Rama-Hajrizi.
8. Dana 20. februara 2015. godine, Sud je obavestio podnosioca o registraciji zahteva i tražio da podnese punomoćje za zastupanje pred Sudom. Istog dana, Sud je dostavio kopiju zahteva PKVS.
9. Dana 9. marta 2015. godine, podnosilac zahteva je podneo punomoćje za zastupanje pred Sudom.
10. Dana 23. marta 2015. godine, Sud je poslao kopiju zahteva Kosovskoj agenciji za privatizaciju (u daljem tekstu: KAP).
11. Dana 8. jula 2015. godine, Veće za razmatranje je razmotrilo izveštaj sudije izvestioca i preporučilo Sudu, u punom sastavu, da proglasi zahtev neprihvatljivim.

Pregled činjenica

12. Godine 1963, otac podnosioca zahteva je prodao dve (2) parcele, koje se nalaze u opštini Uroševac na Zemljoradničkoj zadruzi.
13. Na osnovu spisa predmeta, nakon promene zakona, 1996. godine, otac podnosioca zahteva je podneo tužbu Opštinskom sudu u Uroševcu radi poništenja prodaje navedene dve (2) parcele.
14. Dana 23. marta 1998. godine, Opštinski sud u Uroševcu (presuda P. br. 287/96) navodno je usvojio tužbu oca podnosioca zahteva i poništio kupoprodajni ugovor iz 1963. godine kao nezakonit. Pored toga, Opštinski sud je naložio Zemljoradničkoj zadruzi, Društvenom preduzeću "Pasuria Bujqësore" da preda parcele ocu podnosioca i obavezao da plati određeni iznos novca Zemljoradničkoj zadruzi kao naknadu. Izgleda da ove dve parcele nikad nisu prenete na oca podnosioca zahteva.
15. U određenom vremenu, otac podnosioca zahteva je preminuo. Kao legitimni naslednik, podnosilac zahteva je nastavio sa tužbom za povratak parcela.
16. Iz spisa predmeta proizilazi da su gore navedene parcele postale predmet procesa privatizacije od strane KAP-a.
17. Dana 4. avgusta 2011. godine, podnosilac je podneo zahtev KAP-u da izuzme parcele iz procesa privatizacije.
18. Dana 17. oktobra 2011. godine, podnosilac zahteva je podneo tužbu PKVS, prvobitno tražeći verifikaciju vlasništva nad 2 (dve) katastarske parcele na osnovu održaja.
19. Dana 5. decembra 2011. godine, podnosilac je podneo drugi zahtev Specijalizovanom veću PKVS za preliminarnu zabranu radi izuzimanja parcela iz procesa privatizacije.
20. Dana 19. marta 2012. godine, Specijalizovano veće PKVS je odbilo zahtev podnosioca za preliminarnu zabranu kao neosnovan.
21. Neodređenog datuma, kao rezultat procesa privatizacije, KAP je prodala gore navedene parcele trećoj strani.
22. Dana 10. decembra 2013. godine, Specijalizovano veće PKVS je održalo javnu raspravu i pružilo mogućnost podnosiocu zahteva da preinači ili precizira svoju tužbu. Tokom javne rasprave, podnosilac zahteva je preko svog punomoćnika tražio ili da mu se vrate katastarske parcele, za koje je tvrdio vlasništvo, ili naknadu sa nekom drugom parcelom za dve parcele, koje su u međuvremenu prodane trećoj strani. Što se tiče drugog zahteva podnosioca, Specijalizovano veće PKVS je tokom

javne rasprave tražilo od podnosioca zahteva da navede parcelu koju traži kao naknadu za prodane parcele.

23. Dana 12. februara 2014. godine, Specijalizovano veće PKVS (presuda SCC-11-0240) odbilo je tužbu podnosioca zahteva kao neosnovanu.
24. Što se tiče tvrdnje podnosioca zahteva o potvrđivanju svog vlasništva nad 2 (dve) gore navedene katastarske parcele na osnovu održaja, Specijalizovano veće PKVS smatra da je zabrana održaja protiv Društvenih preduzeća ukinuta 1996. godine i rokovi za održaj se mogu računati tek od tog vremena. Dakle, Specijalizovano veće PKVS, pozivajući se na odredbe Zakona o osnovama svojinsko pravnih odnosa, smatra da je period za održaj zemljišta 20 godina. Stoga, prema Specijalizovanom veću PKVS, čak i da zemljište nije bilo prodato trećoj strani, podnosilac zahteva ne bi stekao prava vlasništva na osnovu gore navedenog pravnog osnova.
25. Što se tiče tvrdnje podnosioca zahteva za naknadu drugom parcelom, Specijalizovao veće PKVS smatra da, uprkos činjenici da je podnosiocu zahteva data mogućnost da precizira svoju tužbu, on nije uspeo da identifikuje zemljište koje je tražio kao naknadu za parcele koje su prodane trećoj strani.
26. Dakle, Specijalizovano veće PKVS je zaključilo da je tužba podnosioca zahteva morala da se odbije, jer je neosnovana sa činjenične tačke gledišta, i u nastavku utvrdilo da čak i da je tužba preinačena i precizirana kao što se tražilo od strane Specijalizovanog veća PKVS, ponovno bi se smatrala neosnovanom, jer uslovi održaja nisu bili ispunjeni u njegovom slučaju.
27. Dana 16. februara 2014. godine, podnosilac zahteva je izjavio žalbu na presudu Specijalizovanog veća PKVS, tražeći od poslednje navedenog da usvoji njegov zahtev za naknadu sa drugom parcelom ili da ukine presudu Specijalizovanog veća PKVS i vrati predmet na razmatranje i ponovno suđenje. Što se tiče zaključka Specijalizovanog veća PKVS da podnosilac zahteva nije uspeo da precizira svoju tužbu, podnosilac tvrdi da nije mogao da identifikuje parcelu, koju je tražio kao naknadu, jer nije imao pristup katastarskoj službi.
28. Dana 5. septembra 2014. godine, Žalbeno veće PKVS (presuda AC-I-14-0061) odbilo je žalbu podnosioca zahteva kao neosnovanu i potvrdilo presudu Specijalizovanog veća PKVS.
29. U svojoj presudi, Žalbeno veće PKVS, pozivajući se na odredbe Zakona o obligacionim odnosima (Službeni list SFRJ 29/78) smatra da i u slučaju da je Specijalizovano veće PKVS potvrdilo vlasništvo nad navedenim parcelama podnosiocu zahteva i da je KAP otuđila te parcele na njegovu štetu, poslednje navedeni bi imao pravo samo na monetarnu naknadu. Prema Žalbenom veću PKVS, podnosilac zahteva nije tražio takvu naknadu.

30. Dakle, Žalbeno veće PKVS je zaključilo da žalba podnosioca zahteva treba da se odbije kao neosnovana, jer „nedovoljna jasnost zahteva sprečava sud da prihvati bilo kakav pravni lek.”

Navodi podnosioca

31. Kao što je gore navedeno, u svom zahtevu, podnosilac tvrdi da su mu presudom Žalbenog veća PKVS povređena prava garantovana članom 31 [Pravo na Pravično i Nepristrasno Suđenje], članom 46 [Zaštita Imovine] Ustava i članom 6 [Pravo na pravično suđenje] EKLJP.
32. Podnosilac se obraća Sudu sa zahtevom za naknadu “*drugim zemljištem ili naknadom u novcu, prema vrednosti utvrđenoj od strane veštaka*”.

Prihvatljivost zahteva

33. Sud prvo ispituje da li je podnosilac zahteva ispunio uslove prihvatljivosti propisane Ustavom i dalje precizirane u Zakonu i Poslovniku.

34. Sud uzima u obzir član 48. Zakona, koji propisuje:

“Podnosilac podneska je dužan da jasno naglasi to koja prava i slobode su mu povređena i koji je konkretan akt javnog organa koji podnosilac želi da ospori”.

35. Sud se poziva i na pravilo 36 Poslovnika, koje propisuje:

“(2) Sud proglašava zahtev kao očigledno neosnovan kada zaključi:

[...], ili

(b) da iznete činjenice ni na koji način ne opravdavaju tvrdnju o kršenju ustavnih prava, ili

[...]

(d) da podnosilac zahteva nije u dovoljnoj meri potkrepeo svoju tvrdnju”.

36. Kao što je gore navedeno, podnosilac zahteva tvrdi povredu svog prava na pravično i nepristrasno suđenje i zaštitu imovine, garantovano Ustavom i EKLJP.
37. Međutim, Sud primećuje da je podnosilac zahteva samo naveo gore navedene odredbe, ali nije izneo nikakve argumente ili dokaze koji potkrepljuju njegove tvrdnje.
38. U tom smislu, Sud ponavlja da nezadovoljstvo odlukama nije dovoljno da podnosilac zahteva pokrene kredibilnu tvrdnju o ustavnoj povredi prava na pravično suđenje. Kada se tvrde ustavne povrede, podnosilac zahteva mora izneti

ubedljive i nesporne argumente da potkrepi tvrdnje kako bi zahtev bi osnovan (Vidi slučaj br. KI198/13, podnosioci zahteva: *Kosovska agencija za privatizaciju*, rešenje o neprihvatljivosti od 13. marta 2014. godine).

39. Pored toga, Sud ponavlja da nije njegova dužnost prema Ustavu da zameni ulogu redovnih sudova u pogledu odluka donetih od strane redovnih sudova. Uloga redovnih sudova je da tumače i primenjuju relativna pravila procesnog i materijalnog prava (Vidi slučaj: *Garcia Ruiz protiv Španije*, br. 30544/96, ESLJP, presuda od 21. januara 1999. godine; vidi takođe slučaj: KI70/11, podnosioci zahteva: *Faik Hima, Magbule Hima i Bestar Hima*, rešenje o neprihvatljivosti od 16. decembra 2011. godine).
40. Sud smatra da su Specijalizovano veće PKVS i Žalbeno veće PKVS sproveli postupak na pravičan način i da su opravdali svoje odluke na osnovu tvrdnji podnosioca i na osnovu žalbe. U tom smislu, Žalbeno veće PKVS je potvrdilo da je podnosiocu zahteva dato nekoliko mogućnosti da precizira ili identifikuje parcelu koju je tražio kao naknadu za prodane parcele od strane KAP i stoga je Žalbeno veće zaključilo da podnosilac zahteva nije uspeo da obezbedi dovoljno jasan zahtev da bi sud odlučio o bilo kom pravnom sredstvu.
41. Konačno, podnosilac zahteva nije izneo nijedan ubedljiv argument da bi se utvrdilo da navodne povrede, pomenute u zahtevu, predstavljaju ustavne povrede (Vidi slučaj: *Vanek protiv Republike Slovačke*, br. 53363/99, ESLJP, rešenje od 31. maja 2005. godine) i nije precizirao kako su članovi Ustava i EKLJP, na koje se pozvao, povređeni.
42. Na osnovu gore navedenog, Sud zaključuje da podnosilac zahteva nije potkrepio svoje tvrdnje o povredi svog prava na pravično i nepristrasno suđenje i zaštitu imovine. Dakle, zahtev je očigledno neosnovan i samim tim, neprihvatljiv.

IZ TIH RAZLOGA

Ustavni sud, u skladu sa članom 48. Zakona i pravilom 36 (2), (b) i (d) Poslovnika, 31. avgust 2015. god., jednoglasno:

ODLUČUJE


- I. DA PROGLASI zahtev neprihvatljivim;
- II. DA DOSTAVI ovu odluku stranama;
- III. DA OBJAVI ovu odluku u Službenom listu u skladu sa članom 20. 4 Zakona i
- IV. Ova odluka stupa na snagu odmah.

Sudija izvestilac


Ivan Čukalović



Predsednica Ustavnog suda


Arta Rama-Hajrizi